písničky Fanoša Mikuleckého

Diskotéka Mladého světa

SUPRAPHON
STEREO
1117 3310 G

Vínečko bílé
V širém poli studánečka
Mikulecká dědina
Bude večer

Vybral a sestavil Jaromír Nečas

(1)	*V širém poli studánečka* Jožka Severin a Julie Kučerová-Severinová	2:42
(2)	*Až pojedu orat* Jožka Černý	2:12
(3)	*Jak sa, mamko, vydám* Ludmila Kosková a Marie Prajková	1:53
(4)	*Polečko zorané* František Fatěna	2:22
(5)	*Zasvítil měsíc nad huménko* Julie Kučerová-Severinová	2:13
(6)	*Ej, povídajú ludé* Jožka Severin	2:44
(7)	*V Mikulčicích v dolním konci* Lenka Králová	2:44
(8)	*Ej, huska, sivá huska* Zdeněk Baťka	2:05
(9)	*Bude večer** Jožka Černý	2:25
(10)	*Mikulecká dědina** Jožka Černý	3:06
(11)	*Ej, pole, polečko* Jožka Černý a Maryška Sochorová	2:47
(12)	*Já su synek z chalúpečky* Vojtěch Račický	2:05
(13)	*Smutný večer* Ludmila Kosková a Marie Prajková	3:05
(14)	*Těšičané, Mikulčané* František Fatěna a Vojtěch Račický	3:36
(15)	*Dobrý večer, frajárečko* Lenka Králová a Zdeněk Baťka	2:46
(16)	*Bez tebjá, cérečko* Jožka Černý	2:48
(17)	*Vínečko bílé** Jožka Severin	2:50

Cimbálová muzika BŘECLAVAN
DK ROH Břeclav (1, 2, 5, 6, 9—11, 16, 17)
primáš JOŽKA KOBZÍK

Cimbálová muzika SLOVÁCKO
ZO SSM Mikulčice (3, 4, 7, 8, 12—15)
primáš PŘEMEK LÍČENÍK

Hudební režie Josef Krček
Zvuková režie ing. Stanislav Sýkora

Nahráno 27. a 28. listopadu 1982 v Kulturním domě v Čejkovicích.
— Snímky označené * byly nahrány za účasti obecenstva.

Jen málo milovníků lidové písně snad dnes nezná některou z písní Fanoše Mikuleckého-Hřebačky jako „V širém poli studánečka", „Mikulecká dědina", „Mikulecké pole" nebo „Vínečko bílé". Nestává se vždy, aby nově vytvořená lidová píseň byla tak spontánně přijata širokou zpěváckou veřejností. Dnes je tomu bezmála 50 let, co zazněly jeho první písně, jimiž se ve třicátých letech snažil čelit expanzi domácích i zahraničních soudobých šlágrů a v době začínající nacistické okupace poskytnout lidem útěchu, únik z těžkých chvil a podpořit víru v konečné vítězství národa. Svými písněmi pomáhal vytvářet a podporovat vědomí národní hrdosti. Věra Stiborová-Thořová ve článku „Lidový skladatel dnešní doby" (Český lid 1968, str. 36—49) píše: „Písně F. Mikuleckého vyrůstají z lidu a odpovídají lidovému cítění. Navazují na písňový podklad jeho rodného kraje, ale nenapodobují otrocky tradiční útvary. Vyjadřují city našeho venkovského lidu v dnešní době a to uměleckými prostředky, které jsou jeho srdci a vkusu nejbližší . . . nemůžeme ho přirozeně srovnávat se skladateli lidových písní z 18. století, kteří žili v odlišných životních a sociálních podmínkách. Fanoš Mikulecký jako člověk nové doby a živého intelektu dospěl sebevzděláním a četbou k daleko vyšší úrovni. Avšak jako starší lidový skladatel opírá se o pevné kořeny lidové tradice svého kraje . . ."

I když se v některých jeho písních projevují vlivy novouherské melodiky a rytmiky, melodické i textové čechismy nebo slovakismy, je nutno konstatovat, že současná písňová tvorba Podluží čerpá většinou z odkazu Mikuleckého. Další noví tvůrce lze považovat za stoupence jeho školy.

Fanoš Mikulecký zůstává několik let v anonymitě. Až po druhé světové válce se začíná k autorství svých písní hlásit. Jeho další tvorba je již ovlivněna společenskou objednávkou. Nejprve se podřizuje dramatickým plánům (divadelní hry „Cesta zarúbaná", „Prechovský burič" aj.), později celospolečenské objednávce pro sbory pro občanské záležitosti, skládá svícové a svatební písně, písně pro dětské sbor i písně družstevní.

„Fanoši Mikuleckému za jeho dílo už nikdo nestiskne ruku, ale stejně se dá cosi udělat — vydat sbírku jeho písní, napsat o něm monografii, vydat gramodesky s Mikuleckého písněmi a trvale je zařazovat do vysílání rozhlasu." Tolik zase Jindřich Uher v nekrologu Národopisných aktualit.

Zbývá jen dodat — cosi už bylo vykonáno. Něco dokonce i bez vědomí a možná, že i proti vůli samotného autora. Věříme však, že postupně budou splaceny všechny dluhy jeho památce. Považujme i vydání gramodesky s písněmi F. Mikuleckého za jednu ze splátek památce lidového skladatele.

Cover picture © František Cundrla 1983
Cover design © Dimitrij Gaydečka 1983
Sleeve-note © dr. Slávek Volavý 1983
Odpovědná redaktorka obalu: Vlastimila Vávrová